

Het is altijd vandaag

...en er is ook altijd een eerste ontmoeting. En die met Willem is niet alleen ons bijgebleven: 1992 in Thijsses Hof in Bloemendaal, tijdens het eerste Oaseweekend 'terug naar de bron' van de wilde planten- en natuurtuinvrienden. Veel te veel gezichten, veel te veel mensen om zomaar te onthouden.

Maar daar was dan Willem met een krat vol zelfgekweekte plantjes, niet zomaar plantjes, legendarische plantjes, iets voor liefhebbers. Probeer ze maar eens te vinden in het vrije veld! Genadekruid, hoe verzint 'ie het, dachten we toen nog, wat een mooi en passend gebaar. Geen idee meer hoeveel van de toen 80 mensen genade mee naar huis mochten nemen – velen in ieder geval, want Willem was altijd royaal. In onze tuin hebben we elk jaar met verlangen naar de hopelijk groeiende 'genade' uitgekeken. Zo passend bij de tuin van een voormalig klooster in Beuningen.

Zo wordt je nieuwsgierig naar elkaar. Kom je bij elkaar over de vloer, in elkaars tuinen, geniet je samen van de natuur op talloze excursies en 'losse' wandelingen. Wim Niemantsverdriet en ondergetekenden zullen nooit onze dwaze dwaaltocht langs Brabantse lievelings- en herinneringsplekken van Willem

vergeten. Een waarlijk wilde rit door ruig terrein. Vooral de Strabrechtse heide bleef in onze herinnering. En het woord klotputten en de hele uitleg wat dit nou weer in Gods naam is. Maar we genoten ook van Ierse, Portugese en Brabantse muziek, van de schat aan verhalen die uit Willem borrelde... zo'n rijke bron!

Willems gave om in vloeiende bewegingen, vol nuances en humor, cultuur, natuur, tuinen en mensen door elkaar heen te laten stromen: heerlijk! Steeds meer ontmoetingen groeiden uit in wat we 'elkaar ruimte gunnen' zouden willen noemen. Willem begon na een serie typisch Brabantse natuur- en tuinverhalen over mutserds, putten e.d., aan een haast eindeloze reeks prachtige columns voor het tijdschrift Oase – juweeltjes niet alleen voor vrienden van natuurrijke tuinen en parken. En natuurlijk was Willem ook jaren redactieraadlid van Oase, zijn inbreng konden we echt niet missen, en dat niet alleen voor het blad.

In z'n laatste columns in Oase, lente t/m herfst 2008, filosofeerde Willem over de tijd, hoe ieder zijn steentje bijdraagt en over de Franse slag... Wie ooit gezien heeft wat voor een moeite dat kostte – Willem kon niet meer typen en nauwelijks verstaanbaar pratend dikteerde hij geduldig zomaar uit het hoofd – krijgt nog

tranen in z'n ogen bij de gedachte eraan.

Al eerder hadden we een boekje vol columns 'Met de zachte g' gebundeld en tijdens een sfeervolle bijeenkomst in de Refter gepresenteerd, alweer een voormalig klooster en wel in de stuwwalheuvels van Beek-Ubbergen. Onvergetelijk. En Quatro Ventos, de band waarin onder anderen onze toenmalige buurman Bob speelde – samen met z'n Alice ook goede bekenden van Annie en Willem – , speelden hun prachtig melancholieke Fado-muziek voor een bewogen publiek ter ere van Willem.

Willem, ook al in z'n 'jonge jaren' een dwars mens binnen het grote natuurbeheer bij Staatsbos, met de frustraties van de ruilverkavelingen en haar natuurvernietigingen, zocht al gauw troost in het oprichten en stimuleren van natuurverenigingen en in het ontwerpen en inrichten van kleinschalige tuinsferen, vol kwinkslagen richting folklore, religie, en altijd weer prachtige verhalen. Kleine privé natuurtuinen in het Brabantse, het ontwerp van een van de eerste schoolnatuurtuinen, de Sint Jozefschool in Den Dungen, waarmee deze school een eerste prijs won tijdens een Brabantse

Willem Iven

13 april 1933 - 25 oktober 2009

En zo blij je voortleven Willem: in tientallen fraaie boekjes over natuur, tuinen en streekgeschiedenis, veel mooie kinderboeken ook, met steeds weer prachtige tekeningen van Annie, waaruit ook volwassenen nog zoveel kunnen leren. Maar ook in kweeperengeuren, genadekruiden, mispels als klimbomen voor de kleinsten. Geen put waaraan wij voorbij kunnen gaan zonder even aan jou te denken... zoveel prachtige herinneringen aan een zoektocht naar verweving van natuur-tuinen-cultuur in een weergaloze stijl.

Dank je wel, Willem, ook namens vele anderen.

Het meest opwindende stukje natuur op Texel –waar we nu wonen– is de Hors, met z'n jonge duinvorming en weidse, spannend-onherbergzame, woestijnachtige sferen. Zand, wind, stugge pioniers. Zoals zandverstuivingen op 'de vaste Brabantse wal' waar je je zo verwant mee voelde. Wat zou ook jij van de Hors hebben genoten. We zullen je daar in gedachten blijven meenemen.

Willy Leufgen & Marianne van Lier

competitie, en Willem die beloofd had in dat geval geen betaling voor zijn ontwerp te willen ontvangen. Mede-oprichter, pionier van de vereniging Wilde Weelde, voor onder meer vakbekwame hoveniers en ontwerpers van natuurrijke tuinen. Willem is er erelid, niemand had in het begin meer ervaring in het aanleggen van zulke tuinen en tuintjes dan hij.

'Meester van de habitatcreatie', noemde wijlen Ben Veld hem in een mooie interviewserie in Oase. Dan bedoelde hij bijvoorbeeld zo'n kleine emmer vol kalkrijke Franse grond uit zijn geliefde tweede heimat, gewoon kijken hoe de natuur zich dan spontaan op kleinste schaal in Herpen ontwikkelt. Eco-

tect noemde hij zich zelfbewust en eigengereid. In elke tuin moest een typische Willem Iven put gemetseld worden – toch een te dierbare herinnering uit z'n Brabantse jeugd. Kijk bij voorbeeld eens op De Kleine Aarde in Boxtel. Of de vele kweeperen die volgens Willem in geen tuin mochten ontbreken. En de grap van Willem naar de verbaasde buurman die bijna geloofde dat daar een kruising van peren en citroenen in Willem's tuin groeiden. Wat een duivels talent heeft die kerel.

En natuurlijk stond zo'n kwee ook in onze voortuin, en hoeveel mensen hebben ons en onze burens daar niet op aangesproken. Prachtige geur als je ze in je kamer legt, vroeg in de herfst.